

ΟΙ ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΜΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

Η ΕΥΑ

ΣΚΙΤΣΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ - ΑΝΕΚΔΟΤΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

- Ο ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ
- Η ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ
- Η ΓΡΗΑ ΚΥΡΙΑ
- Η ΝΕΑ ΚΥΡΙΑ
- Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13
- Ο ΝΑΥΑΓΟΣ
- ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

(Δεξιά μαγαζί έξοχικό με τραπέζια έξω. Έπιγραφή! «Ζυθοειατορείον ή Συζυγική Όμόνοια», «Δωμάτια δι' οικογενείας» κλπ. Άριστέρα βουναλίη που κατεβαίνει με δρόμο προς την άμμουδιά (σπεταίο). — Φόντο θάλασσα. — Η ταβερνιάρισσα στρώνει τή τραπέζια δεξιά. 'Ο άντρας σ' ένα τραπέζι άριστερώτερα εινε για καλά ξεπλωμένος σι δύο-τρεις καρέκλες, διαβάζει εφημερίδα κ' έχει μπροστά του καρφαρέι ούζο και μεζέδες. Από καιρό σι καιρό γεμίζει τή ποτήρι του και τραβάει).

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.—Μου στρώθηκες, βλέπω, για τή καλά! Κι αφάρασι, ούζακι, μεζεδάκι, εφημεροδούλα και ξεπλωταριό. Δεν θ' αποφρασίσης καμιά φορά, χαραιοφάν, νάρθη κ' έσού νά με ξεκουράσης λιγάκι;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ (πινόνας).—Άδικα παιδεύεσαι, γυναίκα. Πούδ θά ξεκινήσης σήμερα νάρθη κατά δώ;... Πάρε τή γκαρντία σου κ' ήσε με και μένα μιά μέρα ήσυχο, να ξεπλώσω ξεγνωστος τήν άρδια μου, (ξεπλώνει καλά τή πόδια του στήν άλλη καρέκλα), ν' απολιώσω λιγάκι τούτη τήν έσημη και μούθη ζωή.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.—Κι' όλες τις άλλες μέρες τί άλλο κάνεις; "Αν δεν έλγες και μένα, βρε τελευταίνα, δεν ξεροί τί θά γινόσουναι...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ.—Αυτογράμματα, τή δόχως άλλο! Νά, διάβασε 'δώ. (Δείχνει τήν εφημερίδα). Σήμερα οί άνθρωποι έχουν εκλογές κάτω στήν πολιτεία. Πούδ λοιπόν θά τρελλήθι νάρθη έδώ κάτω;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.—'Ετσι λές εσύ, κύρ ξευτνε;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ.—'Εκτός αν έρθη κανένας από τόν κάτω κόσμο... για νά ψηφισή...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.—Μωρέ λαχέτο που μούτυχε! Δεν έσπαγα καλύτερα τή πόδι μου, παρά νά πάρω εσένα...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ.—Σου λέω, γυναίκα, σήμερα οί άνθρωποι εκεί κάτω στήν πολιτεία τρώγονται πούδ θά τούς διοικήση... Οί δούλοι ψάχνουν νά βρούν άρεντικό... (Σαπλώνεται καλύτερα). Εύτυχής είνε σού μήτε δούλος είνε, μήτε άρέντης.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.— Πάντα τέλος πάντων με τις φιλοσοφίες σου... Άδιόρθωτος είσαι. Μά δεν μου λές, τή ξεροί σου τις κατεβάζει αυτές τις σοφίες, ή μέσα σου αυτές τις ψευτοφιλλάδες που διατάν τόν κόσμο που βρεθήκαμε, ή άρεντιάδες θάμαστε ή δούλοι. Κάτι απ' τή δύο πρέπει νά ναι καθένας μας. Κοντά σ' τήν νού κ' ή γνώση. Πώς μωρεϊ νά γίνη άλλωδς;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ.—Νά, έβγα, νά ποίμε... (Σαπλώνει

ται και τραβάει ούζο). Έδώ έξω, μακρὰ απ' τήν πολιτεία, μήτε δούλος είμαι, μήτε άρέντης.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ, (είρωνικά κ' απότομα).—"Ετσι λές εσύ, έ; Μάθε λοιπόν, βρε άκαμάτη, πώς είν' άρεντικός και κάτω πολιτείου. Τύραννος!

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ.—Χμ! Χμ! (τή δείχνει).—Κι' εσύ, δούλα! Σπλάβα μου! (Δείχνει τή σπύτη). Μωρέ πώς δεν έπεσ' άωμοια τή σπύτη νά μās πλακώση...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.—"Άσε, σέ παρακαλώ, τίς ξευτνάδες, γατι... Ξέρεις... θά με πάσουν!

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ.—Χά! χά! Νά ή σπλάβα που φοβερίζει τόν άρέντη της!

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.—Πάψε, σου λέω, γιατί τ' αρπάξω και τή πετάω δια στή μούτρα σου. Τ' άκους; Χαμένε! (παύσι). "Άσε τώρα τή λήγια και κωνήσου και σ' κομμάτι, γιατί με ξερείς, έγω δέν χωρατεύω...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ, (άναστενάξει σηκώνεται).—"Άχ! (πάει κοντά). Μά σου λέω, γυναίκα, έλα μου, μέρα που είνε πούδ θά μās συλλογιστή έδώ στήν έξορία του 'Αδάμ; Κι' ο φυλακιστής που διοθώνουν λέρα τόν δημόσιο δρόμο, σήμερα είνε Κιριακή και δέ δουλεύουνε. Λοιπόν; (Τή βοηθάει). "Όχι δηλαδή πώς τή ποτεύεις κ' εσύ σ' αληθινά πώς κάποιος θά τσακισή τή πόδι του και θάρθη, μά έπιμένεις έτσι από πέσιμα, για νά γίνη τή δική σου. (Τράμα αττοκωνήτου).

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.—Τ' άκουσες; Για νά γίνη τή δική μου, έ; Τί νά σου κάνω τώρα, βρε μαγκούρη;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ.—Τί νά πη κανείς; Φαίνεται πώς εσείς τή θηλυκά τάχετ' ένα με τή Θεό, ή καλύτερα με τή διάλο.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ, (τόν απρόχνης).—'Ελα λοιπόν, τελείωνε κ' άσ' τις κουβέντες. Γιατί νά φτάσανε καλώς.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ.—Καλά, καλά. (Κάτι κ' αυτός κάνει). "Α! Γυναίκες, γυναίκες!...

(Πριν τελειώσει τή φράση του, μπαίνουνε δύο κυρίες σίμ, μιτ γρηά και μιά νέα).

ΓΡΗΑ.—Καλημέρα σας. ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.—Καλώς τες, καλώς τες... (Σάν νά τήν άναγωνρίζει). "Α! 'Η κυρία Θεανώ! Κι' από 'δώ βέβαια είνε ή Έβα, ή κόρη σας.

ΓΡΗΑ, (στήν κόρη της).—Είνε ή κυρά που σούλεγα, που έρχόταν στή σπύτη και μās έπλενε... τή καλά τή χρόνια, έμα ήσωνα μικρούλα...Δέν θά τή θυμάται.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.—Πού νά με θυμάται. Αυτή είνε, μάτια μου... "Αμ, φανότανε δά από τότε... (Τούς δίνει τή χέρι).

ΓΡΗΑ.—Τάχασα έμα οέ είδα, προχτές, στήν 'Αθήνα, στή μαγαζιά, ύστερα από τήσόν καιρό... Τόλεγα τής κό

'Ο κ. Παντελής Χορν.
(Σκίτσο του κ. Σοφ. Αντωνιάδη)

λέτε; Σάμωας να μὴν τὰ ξέρω.
 ΝΕΑ. — Καὶ πόσοι ἔπειτα μὲ ζήτησαν. "Ἀνθρώποι με θέσεις, μ' ἀξιώματα, μ' ὄσα ὄνεται ὁ ἔσωτος...
 ΓΡΗΑ. (τὴ μουτζώνει). — Νά, μὲτ', ἠθελές τα κ' ἐπαθές τα!
 ΝΕΑ. — Πήγα να πάρω ἄντρα τὸν πλάνο! Ποῦ ἀφοῦ μ' ἔκανε καὶ τράθηξα τοῦ λιναριοῦ τὰ βασάνα, μὰ μῦρα ἔξαρνα χάρηκε κ' οὔτε φωνὴ πεῖα οὔτε λαοῦσις.
 ΓΡΗΑ. — Τὴν ἐγκατέλειψε ὁ ἄτιμος.
 ΝΕΑ. — Κι' ὁ δεύτερος, βλέπετε, ἔρχην καλύτερος.
 ΓΡΗΑ. — Πέσαμε αἰτ' τὸ γκεριὸ στό ρέμμα.
 ΝΕΑ. — Δὲν μπορεῖς νὰ πεῖς. Στὴν ἀρχὴ ἦταν μαζί μου ἀρετὰ εὐγενικόσ.
 ΓΡΗΑ. — Στὴν ἀρχὴ ὅλοι κάνουν τὰ καλά τους.
 ΝΕΑ. — Μὰ ζήλιώσις ὅσο παίρνει. ἠθελὲ νὰ μ' ἔχη κλειδιωμένη, οὔτε να βλέπω ἄλλον ἀρετινὸ.
 ΓΡΗΑ. — Φαντάσοῦ ὁ ἔλεεινός, ἕνα κορίτσι μεγαλομένο καὶ μαθημένο πάντα στὸν κόσμο. Μὲ τὰ Ὠδεῖα του, τὶς ζωγραφικὲς του, τὰ πινα του, τὶς ἀπαγγελίες του, τὰ γαλλικά του, τὰ ἐγγλέζικα, νὰ σχετίζεται ὅλους τοὺς ἀρετὶστ καὶ τοὺς ὄμ ντὲ λέτω.
 ΝΕΑ. — Μὲ τὰ ταξείδια μὰς στὴν Εὐρώπη, ὅπου γνωρίσαμε βαρώνους, κόμητες, πρίγκιπες...
 ΓΡΗΑ. — Τότε ἡ Εἴα μου ἦταν ἀκόμη κοριτσάκι κ' ἐγὼ νέα. Καὶ μάλιστα ἀρετὰ ὡμορφη. . . Ἔτος θέλουσι νὰ ποῦνε.
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Αὐτὸ δὴ φαίνεται καὶ τώρα.
 ΓΡΗΑ. — Κι' οἱ αὐτὰ τὰ σπουδαία πρόσωπα νὰ μὰς περιτριφυνοῦν. Μὰ εἶχα τὴ βλακεία νὰ εἶμαι πιστὴ στὸν ἄντρα μου, τὸν προκομιμένο τὸν πατέρα σου.
 ΝΕΑ. — Καὶ πόσοι ἀπὸ δαυτοὺς ζήτησαν ἔμενα. Σήμερα θὰ ἦμιον πριγκιπέσσα μὲ τίτλο.
 ΓΡΗΑ. — Ποιὸς σοὺ φταίει; Τὰ μυαλά σου! Αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος ὁ ἔσωτος. Ἄ' ἀφοῦ οἰὲν ἔν ἱνφάν ντὲ μπούε, (Στὴν ταβερνιάρισσα). Μὲ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε, ἕνα σωστὸ ἑκατομμύριον προπολεμικὸ παρακαλῶ, γερούσι παράδες, μποροῦσαμε ν' ἀγοράσουμε ἕναν κόμητα, ἕναν βαρόνο, ὅποιον θέλαμε. Ἄ, ἔκεινός ὁ μεγάλος δούκας ὁ γεροῦλιος, θημισμαί. — κοτασνάτος ὅμως — κ' ἔξυπνος, τί χαριτωμένος!
 ΝΕΑ. — Αὐτὸς ἔκανε κόρτε ἐμένα μαμά.
 ΓΡΗΑ. — Ἄ, τί κοιτὴ ποὺ στάθηρα. Μοῦ εἶπε νὰ φάγωμα μαζί, νὰ πάει στὶς ρωσικὲς στέπες, νὰ μὲ κάνει βασίλισσα, νὰ ἔχω στὰ πόδια μου χιλιάδες κωμίκους, νὰ τρέγουμε μὲ τὰ ἔκλαιφα τοῦσ πάγους, νὰ κινηγάμε ἀρκούτους. Ἄ! τὴν ἄντρο ἀπραματοποίητο. Βουλά κὲ βρε ἀμοῦο, μὰ πτὶτ. (Παῖσι). Μὰ δὲν τὸ ἔκανα γιὰ χάρη σου, γιὰ ν' ἀποφυγῶ τὸ σκάνδαλο. Νά, μὰ πὼς θὰ χαλάσῃ τὸ μέλλον σου. Τὸ μέλλον σου, μὴν ἀνφάν. (Τὴν ἀγκαλιάζει).

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Δουτὸν ἔτσι ὁ δεύτερος. Ζηλιώσις, κακοχρονόναχι...
 ΓΡΗΑ. — Σωστός Ὀθέλλος!
 ΝΕΑ. — Νὰ φαντάζεται πὼς ἐγὼ κιντοῦσα ἄλλον. Φτάνει νὰ ἠθελῶ, νὰ ὁ ἄντρας μάσο, τρέχαν ἀπὸ πῶς μου. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ κοιτήσο τὸ μικρὸ μου εαχυλάκι καὶ θὰ εἶχα ὅποιον θέλω.
 ΓΡΗΑ. — Μπᾶ, μπᾶ, τέτοια πράγματα στὴν οἰκογενεία μὰς. Δὲν σοὺ λέω, μὰ καλὴ συντροφιά, μερικὰ χαζόλογα, λιγάκι φλέοτ...
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Φλέοτ; Τί θὰ πῆ αὐτό;
 ΝΕΑ. — Νά... νὰ ὑπόθεσαι μὲ τὰ φερσιματὰ σου ὅλα στοὺς ἄντρας, χωρὶς νὰ τοὺς δίνης τίποτε.
 ΓΡΗΑ. — Ὅχι, δὲν εἶνε ἀρεθώσις αὐτό.
 ΝΕΑ. — Ἐ, πέστο ἐστὶ.
 ΓΡΗΑ. (στὴν ταβερνιάρισσα). — Φλέοτ θὰ πῆ: ματιές, ἀναστεινάματα, γλυκόλογα, ἴσως κ' ἕνα μικρὸ φαντεβουδάκι ἀῶφο στὴν ἔσοχη, ὅπου νὰ μιλήσετε μαζί γιὰ τὸν ἔσωτα, γιὰ τὰ πουνί, γιὰ τὴ φυσ... Μὲ δὴ λόγια νὰ τὸν ἀνάψης ποὺ νὰ τὸν φέρησι στὸ νῦν καὶ αἶ, μὰ νὰ μὴν τοῦ ἐπαρθεῖσις οὔτε τὸ χερά νὰ σοὺ φιλήσῃ ποὺ λέει ὁ λόγος.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Ἄ! Κατάλαβα. Αὐτὸ τὸ λέμε εἰσεῖς λύσοσις!
 ΝΕΑ. — Καλὲ γὼ δὲν ἔκανα οὔτε τέτοια πράγματα. Αὐτὸς βομολέδοτανε καὶ φανταζότανε πὼς τὰ παιζὼ μ' ὅλους τοὺς ἄντρας.
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Ὅποτε χωριόσατε καὶ μ' αὐτόν.
 ΝΕΑ. — Ἄ, ὄχι. (Σὰ νὰ διατάξῃ).
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Τί ἔγνε λοιπόν, ἀφοῦ καθὼς εἶπατε εἶνε καὶ τρίτος;
 ΓΡΗΑ. — Τί ἔγνε! Βρίσκεις λογαριασμό μὲ τοὺς τρελλούς;
 (Μπαίνει ὁ ταβερνιάρις μὲ τὰ ὄδα).
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Ἔτομα. (Τ' ἀκουμάει στό τραπέζι). Τί ἔξαχ-

στρῆκε ἔδω μὲ τὶς κουβέντες; Δὲν πᾶς νὰ τοιμάσις τὸ κοτόπουλο; Ἐ-σένα θὰ περικόμενον ἡ κωριές;
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Τὸν εἶδατε; Ἀφορμὴ γυρεύει.
 ΓΡΗΑ. — Ὅπως νάσαι ὅμως, κρέπει να φάμε μὰ ὅρα ἀρχήτεραῖ πεινάμε.
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. (ποὺ τὴς κακοφάνηκε). — Δὲν θ' ἀργήσω. (Τραβαῖει πρὸς τὰ μέσα καὶ περνοῦντας κοντὰ ἀπ' τὸν ἄντρα τῆς, τοῦ ψιθυρίζει θημισμαί). Να χαθῆς, πρόδοτνε!
 ΝΕΑ. (σεβρίνομας τὸ ὄδα). — Καὶ πὼς πάνε ἡ δουλειές σας; Εἶσασι' εὐχαριστημένοσι;
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Δόξα νάχη ὁ Θεός, καλοῦταικα. Μὰ σήμερα δὲν περικόμενα κανένα. Βλέπετε, ἐυλόγες...
 ΓΡΗΑ. — Ναι, κ' ἀνάθεμά τοῦ, ὁ ἄντρας τρώγονται μεταξὺ τοῦς. Ποιὸς ἔχει διδάσει νὰ τοὺς ἀκούη;
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Σὲ λίγο θὰ τρώγεσθε καὶ σεις ἡ γυναῖκες. Μιά ποὺ ζηπάτε ψηφο...
 ΓΡΗΑ. (τὸν κιντάει ἀκαρδαμνικεῖ). — Πὼς τὸ εἶπε αὐτό; Γιατὶ δὲν τὸ κωλοκατάλαβα. Γιὰ ἐξήγησέ το μου καλύτερα.
 ΝΕΑ. — Χὰ, χὰ! Καλὰ τὸ εἶπα γὼ, μαμά, πὼς κ' αὐτὸς τάχε με τὶς γυναῖκες.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Καὶ σεις τάχετε μὲ τοὺς ἄντρας. ἴσως δὲν ἔχετε ὄδικο, ἀφοῦ πήρατε τρεῖς καὶ δὲν μπορεῖσατε νὰ τοιαῖξεστε μὲ κανένα. (Σὰ νὰ σκεῖτεται). Παράξενο μοὺ φαίνεται.
 ΓΡΗΑ. — Τί σοὺ φαίνεται παράξενο;
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Νὰ εἶνε διὸ ἀνθρωποὶ τόσο ἐνομιμένοι, κ' ἔξαρνα γιὰ μιά στιγμή μὰ γίνετα ὁ ἕνας ἕνεος γιὰ τὸν ἄλλον... (Σκίεπεται). Τί νά-γυαν αὐτοῖ; Ἐδρετε; Ποῦ βρίσκονται;
 ΝΕΑ. — Ὅτι καὶ νάγιναι, ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦς, τί φταῖμ' ἔμεις;
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Καλὰ-καλὰ δὲν θὰ ἔξερετε ἄν τζοῦνε...
 ΝΕΑ. — Ζοῦνε δὲν τζοῦνε, λίγο μὰς κόπτει.
 ΓΡΗΑ. — Ἄς ἦξεραι ἀπὸ συμμορφωθῶσι μ' ἐμάς. Ποιὸς τοὺς φταίει;... Ἄν μὰς ἀκούγαν ἐμάς τὶς γυναῖκες ὁ ἄντρας, ὁ κόμος θάτανε ἀλλοῦσις σήμερα... Καὶ βέβαια εἰσεῖς ἔπρεπε νὰ διοκοῦσε, φιλοῶκο μου.
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Μιά φορὰ ποὺ τὸ θέλετε, θὰ τὴν πάρετε καὶ τὴν ψηφο... Τί θέλεσις ὡς τὰ σήμερα ἡ γυναῖκα καὶ δὲν ἔγνε;... Κι' ἕνα πάρετε ψηφο μὲ τὸ καλὸ, θὰ ψηφισε καὶ τὴν πολυγαμία, ἐνὸ ὁ κεράλις τὴν κατάγησε στὴν Τουρκιά... Μὴ τὴν πολυγαμία δηλαδὴ ἀπ' τὴν ἀνατολή. Ἐσεῖ ἕνας ἄντρας ἔπαρνε πολλὰς γυναῖκες, ἔδω μὰ γυναῖκα θὰ παίρηι μάσο ἄντρας.
 ΓΡΗΑ. (σιγά). — Πολλὸ φάρδος πήρε, μοὺ φαίνεται. Τὴν κακομοῖρα τὴν γυναῖκα του, τὴ λυπάμαι. Καὶ τί καλὴ καὶ προκομιμένη ποὺ φαίνεται. Θὰ τὴν τυραννᾷ αὐτός, πολλὸ τζαναμλιέτης φαίνεται. (Δουτά). Μὰ μ' ἀράνοσις ἡ ἀντηλιά. Δὲν ἀνοίγεις τὴν διπορέλια σου;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Μήπως θέλετε νὰ πάτε μέσα; Σὰ νὰ μοὺ φαίνεται πὼς ἔχει περισσότερη δροσιά.
 ΝΕΑ. — Πάμε, μπέρτα, τί λές;
 ΓΡΗΑ. (σηκώοντα). — Πάμε... Νὰ τὰ ποῦμε καὶ λιγάκι μὲ τὴν καλὴν του γυναικοῦλα. Ἄνεκτιμητη εἶνε ἡ γυναῖκα σου καὶ μὴ σοὺ κακοφανεῖ κατὶ ποὺ θὰ σοὺ πᾶ: Δὲν σοὺ ἀξίσε μὰ τέτοιον γυναῖκα. (Φεῖγουν).
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. (μόνος. Τεντώνεται). — Ἄχ Θεὲ μου! Νὰ εἴν' ἀλήθεια πὼς ἔπλασε τὴν γυναῖκα ἀπὸ 'να παγιδὶ μᾶς; Σίγωρα ὅμως θὰ φώναξες καὶ τὸν Σατανὰ νὰ σε βοηθήσῃ... Τρεῖς ἄντρας πήρε στὸ λαμπὲ τῆς ἡμορφονιά! Κι' οὔτε μὰς εἶπε τί ἔγναν! (Σαντατενώνεται). Μωρὲ ζοῦ κ' αὐτὴ! (Κιντάει πρὸς τὴ θάλασσα). Ἄχ! Θάλασσα, θάλασσα... Πῶσο θὰ λαχταροῦσα νὰ μπῶ σ' ἐνα καρδί, νὰ μὲ πάρης στὴν ἀπεραντὴν πλατωσιά σου, νὰ μείνω ἔλεϊτερος, μοναχός, μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο μ' ἀπὸ... κατὲ γυναῖκα... (Παίρνει τὴν ἐφημερίδα καὶ διαβάει). Τί κάνα, τί λοιποῖ! (Ἀφίνει τὴν ἐφημερίδα καὶ σκεῖνὲσι ὅσα νὰ τὸν παίρηι ὁ ἔσ-πνος. Ἢ σκηπὴ ἔξαρνα σκετινιάζει μ' ἀμέσους πάλι ἀνάθει μιλῆ μελιχρὸ φῶς ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσις ὄνειρου. Ὁ ταβερνιάρις φαίνεται ἐξυπνός).
 (Ἀπὸ δεξιὰ φαίνεται ἕνας ἄνθρωπος μὲ μιλούσα καὶ τσάπα στό χερί. Στὴ μιλούσα διακρίνεται ὁ ἀριθμὸς 13. Φαίνεται νέος, μὴ πρόφωρα γερασμένος. Περπατεῖ ἀργὰ καὶ σκεπτός).
 Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Καλημέρα, πατριώτη!
 ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Καλημέρα!
 Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Μ' ἔστειλε ὁ δεσμοφύλακας. Κάτι, λέει, σοὺ ἔχει τάξει.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Ἄ, ναί... (Τοῦ δόχνει ἀριστερά). Μὲ τὶς βροχές ἔπεσαν τὰ χῶματα ἔδω στὸ δρομάκο ποὺ κατεβαίνει ἀπ' τὸ βουνάκι. ἠθελὲ κομμάτι διόθωμα. (Στὸ προσεχὲς τὸ τέλος).

